

Szeretettel köszöntöm a tisztelt megjelenteket!

Pampurik Péter idén májusban hazatért. S nagyon örülök, hogy egy remek alkotóval gazdagodott városunk, hiszen általa is erősödik az a művészeti sziklafal, vagy kőszikla-vonulat, ami Pétereinken: Földi Péteren, Molnár Péteren, Kun Péteren alapul és most már Pampurik Péteren is fog. Ők azok ugyanis, akik a kereszténység szellemiségét hordozzák alkotásaikkal, melyre nagyon nagy szükségünk van a mindennapokban.

Pampurik Péter tehát hazatért, és olyan intenzitással dolgozik, hogy e rövid idő alatt is már művek sokasága kerül ki műhelyéből. Valami mondanivaló nagyon feszíti. Ez a válogatás alkalmat arra, hogy megfejtsük, mi az az üzenet, amit mindenképpen ilyen gyorsan el kell mondania nekünk.

Ha megnézzük alkotásait egyértelműen látszik az ikonszerűség, vagy ikonarcúság. Nem ikonokról van szó természetesen, hiszen egy ikonkép készítését rendkívül szigorú szabályok kötik, s ezt a kortárs művészekről nem kell elvárunk. Mégpedig azért nem, mert ők teljesen egyéni látásmóddal, kifejezésmóddal dolgoznak. Ugyanakkor a képeiken a szakralitás nem veszik el. Míg egy ikonkép művészi eszközöket alkalmazó *prédikáció*, vagy ahogy Pavel Florenszkij, az egyik legnagyobb teológus írta - ablak a túlvilágra, - ami a transzcendens energia, Isten aláereszkedésének színhelye, addig a kortárs alkotás a szakrális tartalom közlése.

Pampurik Péter műveiben a bibliai témák és a vallási motívumok utalnak a jelenkori problémákra, ugyanakkor örömökre is, mert a makrovilágban lévő rossz mellett a saját világunkban muszáj észrevennünk és megélnünk a jót. A háborút idéző alkotásai a természetes félelmet és iszonyatot hívják elő a lelkünkben, s képei is kéri, tegyünk együtt a békés együttélésért, még akkor is, ha a világban mindig jelen volt az árulás, a kapzsiság, az Istentagadás. A 30 ezüst c. alkotása nemcsak az ószövetségi Kivonulás könyvének rabszolgájának árára, vagy az Újszövetségben Júdás árulására utal, hanem a 21. század mindennapjaira is. Mi mindent áldozunk fel a csekély haszonért, az azonnali „jutalomért”. Hogyan adjuk el hitünket, rokonainkat, barátainkat, hazánkat, földünket, vizeinket vagy más népek országát, világunkat, világnézetünket, eszméinket? Megéri? Kérdezi Pampurik Péter képe. De ha továbblépünk, más alkotások elé, akkor a Szépséges egem, napsugaram c. képek felfelé mutatnak, vagyis, hogy a földi javak helyett inkább az ég felé vessük pillantásunkat, hiszen itt minden - ahogy Pál apostolt írja és ezt idézi az egyik alkotás: Nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut utána, hanem a könyörülő Istené.

Pampurik Péter alkotásain megjelenő tárgyaknak, mint például a kulcsnak, az asztalterítődarábnak, a létrának - ugyanúgy a színeknek is szimbolikus jelentésük van. Elsődleges nála az arany szín használata. Itt is utalnom kell az ikonfestőkre, akik a színek színének nevezték az aranyat. Ez a szín ugyanis tisztán nem létezik a természetben, így tehát az ún. „nem teremtett fényt” jelenti, vagyis azt az isteni fényt, ami elárasztja az embert. Az arany „elkápráztat”. Úgy érzi a néző, a nagyfokú fényvisszaverődés következtében, mintha maga az ikon lenne a fényforrás. Teológiai jelentése is ez: az ikonból sugárzó isteni fény átszellemíti az embert, és a teremtmény megéri a Paradicsom tisztaságát. Az arany használatának kétség kívül ez a legfontosabb teológiai vonatkozása. S már évszázadok óta ismert, megbecsült anyag, nem változik, nem oxidálódik, s ezzel is az állandóság, az örökkévalóság érzetét kelti.

A keresztet ábrázoló képei Jézus életének egy-egy epizódjára, példabeszédeire utalnak. Képeinek célja Jézus Krisztus tiszteletének tudatosítása, vagyis a vallásos szemlélődő és Isten közötti kapcsolat megteremtése. Alkotásaiból a szilárd meggyőződés és a **vallásos hit** sugárzik. A kereszt, ez az ősi szimbólum a messianizmus, a megváltás jelképévé vált. Krisztus az emberiség szeme láttára mutatta be a kereszt szörnyű és ugyanakkor felemelő misztériumát. A keresztet fel kell emelni! Kínok véres verejtékével, roskasztó súlyát cipelve kell felhurcolni a Golgotára, hogy testünket, a bűnöknek, a szenvedélyeknek és a halálnak ezt a rabszolgáját rajta megfeszítsük. Mert csak a megfeszítés után következhet be a végső szabadulás: a feltámadás! A kereszt maga az út is. Az irányokról mi döntünk az életünk folyamán. De nagyon fontos: A teljesség felé törekedjünk, hiszen bennünk a létra, s ehhez még a segítséget is megkapjuk János evangéliumán keresztül:

Lámpád vagyok, ha látsz engem.

Tükröd vagyok, ha gondolsz rám.

Ajtód vagyok, ha zörgetsz rajtam.

Út vagyok néked, a vándornak.

Nyissuk ki mi is ajtónkat, engedjük be azokat, akik kopogtatnak, nem tudhatjuk, Isten angyala érkezik-e hozzánk vagy valaki hazatér! Isten hozott Péter itthon!